

Kim Levchuk
Святой Николай

УДК 821.161.2-93

М 18

Наталка Малетич

М 18 Кіт Левчик і святий Миколай [Текст]. — Наталка Малетич ; іл. Олександра Шатохіна. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 32 с.

ISBN 978-966-448-234-6

В одному незвичайному місті можна зустріти дуже незвичайного кота Левчика. Бо хіба звичайні коти працюють на посаді котячого мера?

Коли в країні лихо, то не лише люди, а й коти беруться допомагати і рятувати тих, хто потребує допомоги найбільше. Тож Левчик працює, не покладаючи лап. А ще мріє вирушити в мандри, до своєї любої матусі-киці. Одного дня він наважується написати листа святому Миколаєві й розповісти про свою мрію...

УДК 821.161.2-93

© Наталка Малетич, текст, 2023

© Олександр Шатохін, ілюстрації, 2023

© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-234-6

Усі права застережено

Наташка Малетич

Олександр Шатохін

Кіт Левчик і Святий Миколай

Львів • Видавництво Старого Лева • 2023

Кіт Левчик з'явився у мерії одного вересневого дня. Він наче нізвідки вигулькнув у кроні старезної липи, яка з року в рік зазірала до вікна мерового кабінету. Левчик жалісно нявчав, бо не міг ані спуститися з липи, ані потрапити до працівників мерії, які лагідно кликали його з балкона. Що ж робити? Аби врятувати юного кота, йому простягнули дошку. Тож по ній Левчик граційно перебрався з липи до кабінету мера, де й залишився. Адже мер виявився гостинним чоловіком — і радо поділився з Левчиком мерським кріслом, а також кабінетом, і навіть надав йому почесну посаду котячого мера Львова.

Але більше, ніж посада, Левчику подобалися котячі смаколики і обійманці: адже і мер, і його колеги часто брали благородного смугастика на руки, чухали животик і за

вушком, і взагалі всіляко виявляли свою відданість і любов. Навіть іноземні гості й делегації мали за честь познайомитися з котячим мером Львова і виявити йому своє шанування та захоплення. Кіт мав свій інстаграм і тіток, позував на фотосесіях, та й узагалі був міським улюбленцем. На зустріч до нього записувалися черги дітей і дорослих. Словом, Левчик розкошував як вареник у сметані. І почувався цілковитим господарем мерії. Тож часто згадував слова своєї любої мами — Чорної Киці, яка завжди казала, що в нього — велике майбутнє. Цікаво, чи мала мама на увазі, що Левчик стане котячим мером? От би спитати її, але зараз вона так далеко!

Мама Левчика була киця непроста. Вона була кицею художника. Якщо точніше, польського художника-графіка Анджея Кота. Кот малював дуже багато саме чорних котів у своїх роботах, екслібрисах і навіть вписував їх у літери! І будинок, де він раніше жив у місті Люблін, був весь помальований котами! Хотів би Левчик його побачити. Але для цього треба було мандрувати до Польщі, а Левчик наразі не мав котячого паспорта.

Мама завжди захоплено розповідала Левчикові про пана Кота. Адже вона жила з ним, ще коли була маленькою кішечкою. Левчик не розумів, чому мама покинула пана Кота, якщо так любила його. На це Чорна Киця завжди загадково відповідала:

— Дорогий синку, невже ти не розумієш? Світ кликав мене в мандри.

Тож одного дня юна кішечка залишила майстерню художника у затишному центрі Любліна і помандрувала до автовокзалу, який був зовсім поряд. Вона сіла до автобуса, який і привіз її до Львова. Львів страшенно сподобався Киці, особливо ж, коли вона закохалася в Левчикового тата, запального львівського кота-батьра, якого всі називали Тигром через виразні та неймовірно красиві смуги на хутрі. І саме у Львові народився їхній чудовий синочок Левчик та його старші брати і сестри.

Проте Мама Киця не була б собою, якби світ знову не покликав її в мандри. Вона попрощалася з родиною, пообіцяла писати листи і вирушила в гості до свого давнього

приятеля пана Кота. На прощання вона й сказала Левчикові, що в нього велике майбутнє. Але щоб воно таким було, треба старатися і працювати, не покладаючи лап, та не забувати допомагати іншим.

Левчик довго бродив містом у пошуках, кому б то допомогти. Він допомагав школярам доїдати їхні недоїдені в школі канапки, особливо ті, з ковбаскою, — аби мами не сварили. Допомогає пташкам якнайвище злітати на дерева — без Левчика вони б так і ходили собі перевальцем міськими площами, вишукуючи крихти духмяних круасанів. А ще допомагав літнім бабусям їсти